

Fa una entremaliadura cada setmana

ANY 1.er • BARCELONA, 5 NOVEMBRE 1904 • NÚM. 45

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ
Rambla de las Flors, 11
— — BARCELONA — —

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Catalunya, un any. . . .	3 ptas.
Idem, un semestre. .	2 id.
Extranger, un any. . . .	5 id.

—No t'apressis tant, Inglés,
en volguer lo que no es teu.

—¿Qui aixís priva lo pas meu?
—¿Qui té de ser? lo Francés.

Pel Novembre qui no ha sembrat que no sembre diu lo ditxo, y veus'aquí perque jo m' he posat a sembrar de fort y ferm pel CALENDARI y de bó de bó vos dich que hi haurá un florit de cosas que vos deixarán ab un pam de boca oberta, de manera que tot y essent al hivern semblará la primavera; ab això, ja cal que quan surti, que ja vos avisaré ab temps, feu lo cap viu, perque encar que tinch pensat ferne molts, tinch por que algú se quedará sense; ab això, aneu fent bossa, que com no valdrá gayres diners, no tindreu de trencar pas la guardiola. En fí, per ara no vos dich res més, quan hi serém ja veureu si tinch o no tinch rahó.

Pel demés, haig de dirvos que's veuhen unas cosas pel mon, que sembla com si las personas estessin tocadas de alguna malura, perque miréu que convertir lo cementiri ab un jardí o parch, ab edificis que semblan catedrals y passeigs que semblan los d'una ciutat y dedicarhi un dia al any pera anarhi a tafanejar, o fer broma, o etc., es una de las cosas de lo que no me n'he sapigut avenir may, me sembla mentida que la mort, la cosa veritablement més séria serveixi d'esqué pera totas aquestas diverticions en la diada de Tots Sants.

Pero es alló que diu tothom: es *moda* y ja está dit tot; la gent s'empolayna ab lo bó y mellor, y qui ab un present, qui ab un altre se'n van al cementiri a fer lluhir la esplendidés de la seva butxaca, perque la devoció per l'ánima dels difunts, quasi ve a ésser lo de menys y s'arriba per aqueix camí fins al extrém de que hi hauría personas que'ls hi agradaría poguer fer lo paper de morts no més perque hi ha tanta gent que'ls va a véurer.

En fí, cosas d'aquellas que un las veu y no se'n sab avenir y té de soportarlas, o si no estaría exposat en haberse de barallar ab mitja humanitat. No'n parlém més, y fins la setmana entrant se despedeix

EN PATUFET

¿Te'n recordas?

Al meu apreciat amich
en Joseph Vilarnau y Soler

A un cert noy coneguí un día
que tenia un mal company,
y tots dos una manía
que'ls causava molt de dany.
Escarnian nostra llengua
parlant acastellanats,
que per cert era una mengua
per qui'ls havia educats.
¡Y quins disbarats que deyan,
Verge Santa del Roser!
a tothom, sentintlos, feyan
somriure a mes no poguer.
Per «si vols» deyan *si vuelas*,
per «menjar» deyan *cumer*,
per «cireras» las *siruelas*,
y d'una «dona» *moquer*.
Demostravan ser tant burros
a tot arreu hont anavan,
que la canalla 'ls cridavan:
¡castellanus rabatudus!
Mes un jorn s'enterá'l mestre
de la escola que ells anavan,
que atacats de la gran peste,
en mal castellá parlavan.
Abdós los cridá a l'hora
y'ls digué ab energía,
que de la escola 'ls treuria
si no feyan via a fora
a un vici tan afrentós,
que los ridiculisava
y com també demostrava
saber menos que cap gos.
¿Recordas aixó, Pepet?
¿coneixes als dos noyets?
Lo un ara escriu versets
al periódich PATUFET.
¡Qui ho havia de pensar,
antes tan *castellanista*,
que havias d'esser més tart
un valent catalanista!
Avant, company estimat,
que en mon cor la veu retrunya:
¡visca, als fills de Catalunya,
lluytém per sa llibertat!

MARCH MIRAVITLLAS Y SOLÁ

Manresa, 1904.

✤ ✤

Fivaller

La historia conta un fet ocurregut en Barcelona ab lo rey D. Fernando elegit en Casp, que demostra la energía ab que se conduihan los nostres antichs Consellers pera defensar las lleys y la llealtat ab que sempre procehian. Quant D. Fernando arribá á Barcelona declará als Consellers que no volía satisfer la imposició que se exigía sobre los comestibles, y tractá de portar á cap sa intenció de modo que se promogué un alborot en lo mercat per la insistencia ab que los criats del rey se negáren a pagar lo que se'ls exigia.

Habent sabut aixó D. Fernando enviá á buscar a un individuo del consell y se presentá al rey lo Conseller Fivaller vestit de dol en demostració del sentiment que causava a la Ciutat la conducta del rey, y del perill ab que aquell se considera ba al presentarse devant lo ayrat monarca. Fivaller li feu present lo dret que tenía la ciutat de fer cumplir per tothom sens excepció, las lleys del pais, y lo rey no lográ ferlo cedir encara que empleá promesas y amenassas. D. Fernando accedí al

últim a las pretensions del consell, pero sortí la mateixa nit de la ciutat. Quant lo rey arribá a Igualada caygué malalt de la peste que aflijia a Catalunya, y al moment se presentá per cuydarlo lo mateix Fivaller que havía resistit ab tanta enteresa a sas exigencias; y fou tan gran lo interés ab que lo asistía que ab las suas mans y fins ab los llavis li curaba las llagas. Agrahit don Fernando a tant afecte y a tant sacrifici, lo nombrá al morir son marmessor, y li encarregá lo cuydado de sos fills y lo govern del regne durant la menor edad de son primogénit.

C. DEL P.

—Qué es axó, Manelet, una carta?—Ni pensarhi, uns versos pel CALENDARI qu'está fent EN PATUFET.

¡Lo gran dia!

Ja l'ayret besa las caras,
lo vellet busca'l recó,
y la llenya apilotada
prompte brillará en l'escó.
Som a Tots-Sants,
qu'es l'alegría
dels bons infants.

La blanca neu ja'n corona
de las montanyas los cims,
m'l grill qu'en son cau s'amotlla,
refila sos cántichs prims.
Som a Tots-Sants,
la llar nos junta
petits y grans.

Las castanyas boy infladas
botan posadas al foch,
espategan, mitg torradas,
y s'esclafan poch a poch.
Som a Tots-Sants,
bon pa moreno,
bon vi del blanch.

Es la diada qu'en la vila
mes se celebra del any;
la maynada hi salta y crida,
com de pardals eofilall;
Som a Tots-Sants.
Y'ls avis al veure'l temps
com passa, mitg tremolant
y arraulits, diuhen al ensemps:
—Per Tots-Sants...
capas y mocadors grans.

MIRANDA

No'n tinch poca de feyna ara que tots los teatres funcionan. Com soch tant tafaner a tot arreu fico'l nás, y quan menos s'ho pensan ja soch a dintre.

¿Ja ho sabeu que tot alló del Paralelo per poch que passa a l'historia? si no tot, bona part; de totas maneras ja tenen una cama al cementiri. Y ¿qué ha obtingut lo senyor batlle ab aquesta *corazonada?* Ha regatejat quatre pams de terreno als firayres, pero no'n quebrará cap, per aixó, tots continuarán donant voltas al manubri pera anunciar cada un las sevas mercancías, y en paus. Jo'm creya de bona fe que la pensada era pera ferlos plegar a tots... y resulta que alló está com avans, lo perill subsisteix y no fora res d'estrany qu'un día se'n toquessin las consequencias ab un foch que tot s'ho emportés.

¡Quinas cosas té lo senyor batlle!

Llástima que no trovi qui l'ajudi, que ab aquestas pensadas aniría lluny.

Al teatre Catalá cad'any l'invadeix lo tronera de *Don Juan*, fent ressaltar junt ab sa quadrilla, la delicada parla d'en Cervantes.

Ja n'hi ha de gent que bada a'n aquest mon! perque mireu qu'omplir cad'any tots los teatres de Barcelona pera véurer un seguit tant gran de ximplesas, es cosa que no s'explica.

Y no dono la culpa a las empresas per son mercantilisme y poch gust, sino al públich qu'hi concorre, que fins n'hi ha molts que fan un verdader sacrifici no anant més que una vegada al any al teatre y sempre pera véure lo mateix. ¡Y quin tip de xuflas y rosquillas de terra cuyta s'hi fan, tot escoltant aquells encarcarats versos *a la par que sonoros*, després d'haverlos rellegit cinquanta vegadas en aquells romansos de cego que cridan los xicots ab lo nom de *totas las coplas y versos de D. Juan Tenorio per deu céntims.*

Y *Don Juan* no envelleix, cada vegada es més cap-vert y entremaliat. Ab la espasa al costat y *con oro nada hay que falle*, deixeulo estar, que ell se'n riu dels badochs; de segur que d'aquí a cent

anys encara hi haurá drama, y potser corretgit y aumentat, perque ara com ara aviat no n'hi haurá prou de fer catorze actes y *La Castanyada* per pessa.

Al teatro de Novetats encara l'anuncian ab lo nou decorat del malaguanyat Soler y Robirosa, que'l va pintar forsa anys avans de morir y ja'n fá una pila qu'es mort.

Dels altres teatres no cal parlarne, res de nou; pera variar, *Tenorio* pera dinar y pera sopar. . y encara'n queda de rescalfat pera un altre any.

Un amich meu qu'es empressari a ratos perduts y aficionat als *sports*, també a ratos, vol presentar al any que ve un *Tenorio* modernista ab una pila d'innovacions, figureuvos per mostra, que l'apoteossis de *Doña Aynés* y *Don Quan* será representat ab un automóvil volador que se'ls emportará al cel tots rodejats d'angelets de paper, fochs de bengala y un *mecanicien* tocant la bocina.

Y ara, no ho feu córrer, perque es un secret.

CRISTÓFUL

Quadret

La Enriqueta s'aixecá del llit molt pálida y neguitosa.

En tota la nit no pogué aclucar los ulls, pensant cóm se las arreglaría pera portar algún recort a sa mareta, morta feya mitj any.

Era lo día de Tots Sants y sa pobra mare no tenía qui li portes ni la mes petita flor a sa tomba freda!

Ja que'l pare no podía comprar ni la mes barata corona, ja sen faría ella una de flors cullidas ab sas delicadas mans...

. . . .

Entrá resoltament al cementiri.

Estaba tot ple de gent que passejavan amunt y avall admirant los suntuosos sepulcres, estátuas y sobre tot aquellas coronas de flors tan lluentas, aquellas cintas tan bonicas y... dirigí allavors la vista al ramet de flors que portava en sas mans y comprengué lo raquitich qu'era al costat d' aquellas coronas tan artísticament arregladas.

Es cert qu'ella escullí las millors flors que trová, las arreglá tan bé com sabía pero comprengué que allò era una mesquindad que no corresponia dignament als sacrifissis que havía fet la seva mareta.

Plena de vergonya y de sentiment plorá y en mitj

—¡Noyas, muniato calent!
veniu, que's torrat y bo.
—Jo us dich que no es cert, això,
que's fret, cremat y dolent.

dels perfums que respiravan aquellas frescas flors s' hi barrejá una tendre espresió de sentiment sortida del fons de son cor que deya— Perdonam, mareta meva, lo meu recort es mes gran que aquestas flors de quincalla! y girant sos ulls al cel s'extaciá ab l' agrahiment de aquella ofrena.

Juli Sales.

La diada

Fa dos anys que'l meu pobre avi
va entregar l'ánima a Deu,
ell sempre'ns contava qüentos
fentnos riure ab tot lo seu.
¡Ab quin gust los explicava
a la voreta del foch
tot menjantne las castanyas
que'ns alegravan no poch!
Deya ell: —A fora política,
ni de grans ni de petits,
no feu de ningú cap crítica,
tots son iguals los partits.
Tinch setanta anys, ell nos deya,
y hu podeu creure ben be,
no m'ha encegat cap idea
ni m'he compromés en re.
Al matí quan me llebava
cap al tallé a trevallá,
quan era l'hora plegava
fent igual al endemá.

. . . .

—Jo segueixo del vellet
los consells bons que'm donava,
com també los que'm don ara
nostre amich En Patufet.

P. Feliu

Trist recort

Avuy, que ha arribat lo dia,
lo dia tan trist dels morts,
naixen en la pensa mia
molts pensaments y recorts
Penso en la mort de mos avis,
y al recordar tal dissort
brolla una oració en mos llavis
y una pregaria en mon cor.

R. V. y C.

Felicitació

Com que no tinch prou tarjetas
pera poguelshi enviar,
desde aquí jo felicito,
en lo dia de Tots-Sants,
als que en la gloria descansan,
y... no'ls hi dich per molts anys,
puig que la gloria es eterna
per quells que la están gosant.

Josephina Ferrer

La castanyada

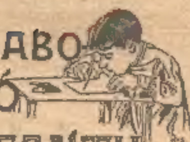
I

—Las vull de la torradora.
—¿Quinze céntims?
—Si senyora.

II

—Com que'm tinch d'esperar tant tornaré.
—No,... si ja están.

Amor als pobres

¡Tots som germans! Sent aixís ¿per qué despreciém als pobres? ¿no son germans nostres igual que'ls richs? ¡Quin poder tant gran té l'or! No olvidém may que'ls pobres son los primers devant de Deu y recordant aixó, fem que ho siguin també devant nostre.

¿Es per ventura l'or lo que fá santa a una persona? ¡Cóm s'engayan los que aixís ho creuhen! Siguém amichs dels pobres y no despreciém als richs, encara que aquéts ja tenen per millor amich sa riquesa, que per ells es la seva felicitat.

Procurém tots tenir rica

al *quartelillo*

III

—¡Granuja, fuera de aquí!...
—¡Que pena, pobre de mí!

IV *—Pillets, esta vegada*
la haurém chauté la castanyada.

l'ánima, no la butxaca, que d'aquésta no'n fem res, y aquélla'ns salva.

A vosaltres sobre tot, petits llegidors d'EN PATUFET, vos ho recomano, perque dèsd'ara comenseu ja a posar lo vostre respecte, no tant sols als richs sino també als pobres, que com los primers ells son germans nostre, y com tots, ells tenen un mateix cel que'ls espera.

MERCÉ FARRIOLS Y ESTEVE

Epitafis

Jau aquí 'l fill d'en Zurita,
un xicot tan tafané,
que morí per sapigué
si un cop mort se ressucita.

* * *

Jau a n'aquí un noy cap-vert
que en vida fou tan dolent,
que fins a dintre del ninxo
va fer enrabiá a la gent.

* * *

Un mestre d'estudi hi ha
dins d'aquesta sepultura,
se va morir del enfit
de menjarse una criatura.

RAMON COLOMÉ Y BOU (9 anys)

La vetlla de Tots-Sants

Mentres la neu va cobrintne
arreu los plans y montanyas,
¡que es bonich está a la vora
d'hont se couhen las castanyas!
L'avi diu: Porta més llenya
que lo foch ha d'esser gros...
Cal desentumir los ossos,
cal escalfar nostre cos.
Y posantne quatre socas
y entremitg serments y ceps,
n'aixeca una flamarada
que preten arribá al cel.
—Porta, noya, las castanyas,
¡que bonicas son! reneu!
Amanintlas ab vi ranci
quina vetlla passarém!
Ja son al foch ¡noy com xiulan!
Ja espategan: pim! pam! pum!
¡Que es bonich!... au, ja son cuytas,
ja'l vi deu estar a punt...—
Mes de sopte campanadas
s'ouhen baixar del cloquer...
—Es veritat, ja no hi pensava,
vinga' Rosari primer...
Los passats esperan resos,
donchs resém ab devoció...
Pare nostre... Deu vos salve...
¡Ep! no t'adormis, minyó...
ja s'han acabat los resos,
fora son... vinga bullici,
vinga menjarne castanyas,
vinga traguejá ab desfici
mentres l'avi, ab veu sencera,
rondallas ne va contant...
Aixís passém en ma casa
la gran vetlla de Tots-Sants.

Jaume Boixadera (11 anys)

Recordantsa

A la tomba n'he vingut,
a la tomba a agenollarme
y portarhi aquets clavells
amarats ab dolsas llágrimas.
Las floretas que jo't donch,
¡ay pare, lo meu bon pare!
no son la olor dels clavells,
sino'l dol de mas entranyas!

Joan de Sucre y Grau (14 anys)

¡La Marquesa de Tous!

La gran Marquesa de Tous,
senyora molt capritxosa,
per lograr lo seu desitg
donava qualsevol cosa.
¡Vingan vestits a la moda,
ricas joyas de gran preu,
palaus y cotxes en doyna...
fentse veure a tot arreu!
¡Menjar? lo mellor que hi havia!
pollastres, conills, capons,
richs dolsos y pastas finas;
¡dels vins? los mes cars y bons.
Al fi's va tornar molt pobre,
ab tan accés de gastar,
y lo que antes malgastava
ara ho havia d'estalviar.
Un jorn, cap allá a la tarda,
pera poguerne berenar
pa blanch y nous va menjarne,
y allavoras va exclamar:
—¡Ay! si jo hagués sapigut
qu'eran tan bonas las nous,
encara fora avuy dia
la gran Marquesa de Tous.

Joseph Vilarnau

La diada de Tots-Sants

La diada de Tots-Sants es la festa més hermosa pera nostres avis. Ells de bon matí, junt ab la maynada, ja amaneixen los tions que al vespre han de torrar las castanyas.

Aquell matí los baylets com brincan d'alegria! Cap al vespre l'avi'ls diu que comensin a encendre'l foch que ell mentres tant ja tallará las castanyas.

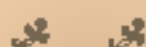
Quan son tots reunits a la táula, l'avi ab veu tremolosa diu: que per molts anys pu-

Senyor Pau, senyor Pau!
—¿Qué [illegible] dayre?
Mir[illegible] qu[illegible]na estranyesa, las ratas s'han menjat [illegible] formatge.
Mussol, [illegible] lo es trany seria que [illegible] forma[illegible] s'hagues menjat a las ratas.

guém véurens reunits menjant ab salud y alegria las castanyas y panellets

BALDOMER PALAU

A ma Catalunya [illegible]
sempre la [illegible]
y agafat ab sa bandera
seré [illegible] campi[illegible]

Glòria a [illegible] en las altura[illegible]
[illegible] al [illegible]
[illegible] sempre Catalunya
y [illegible] catalans!

JA[illegible] SECA[illegible] 15 any[illegible]

Dedicat als difunts

Jo no se com es que 'ls morts se quedan tan sols com una floreta al mitj d'una montanya. ¡Pobrets! que hi deuhen fer? tan que han jugat, saltat y corregut ab tanta alegria en la seva infancia! ¡Ah! si ells ho sapiguessen, ¡pobrets!, tan sols lo pensarhi fa plorar. Tantdebó Deu los dongui la gloria del Cel! ¡Que trist es lo morir, tan alegres qu'estém quan som joves...

Pero en fi, no hi ha més ja que tots ho hem de fer, esperém que'ns toqui.

P. J. ALSINA
(13 anys)

¡¡Una suscripció!!

[illegible]

A[illegible] llega[illegible]
de [illegible]
[illegible]
y [illegible] fret
he[illegible]
[illegible]
y es [illegible] verada
Pa[illegible]
[illegible]
y [illegible]
[illegible] fort
perque [illegible]
[illegible]
[illegible] sa
que [illegible]
y la [illegible]

JAUME BA[illegible] 12 anys

Qüento

Prop d'una casa ahont hi vivia una honrada familia, hi havia l'Hospici ahont fou recullit un nen encantador que tenia uns cabells com fils d'or.

Lo pare de la familia que vivia en dit lloch, va enamorarse de la criatura, y anant al Hospici, demaná'l petit nen pera cuydarlo com un fill seu. Ademés, dit pare tenia un altre nen y una nena de la mateixa edat que'l recullit.

Veusaquí que'l fill de la casa va cometre un robo y va dir lo secret al nen recullit.

Aquest desseguit va dirho als pares del nen lladre, quins, enfadats, li varen pegar ab un fuhet més d'una hora seguida, dihentli a cada moment que si volia que no li peguessin, havía de rectificar lo dit. Més lo nen deya: no vull pas ofendre a Deu ab una mentida, y al cap de pochs dias morí cansat de tantas penas.

Prompte'ls desgraciats pares pagaren la seva barbarie, puig los hi varen donar deu anys de presiri.

¡Oh molt estimats nens! si may us vingués cap tentació de mentir, feu com lo petit martre que va preferir morir avans d'ofendre a Deu ab una mentida.

ERNEST CAPDEVILA Y ROIG
(12 anys)

En Peret de [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

E. B[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

JOSEPH [illegible] anys

Lo combregar

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

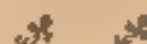
JOAN M[illegible]

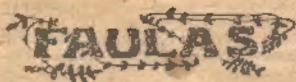

Consell

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]

D'ISOP

Del ornat Cavall y del cansat Ase, y del Temps y de la voluble Fortuna.

Encontrantse en un estret camí un bellíssim cavall, ornat de xapades guarnicions, ab un dejectat Ase, carregat de inmundes fems, no vehen en aquéll algún senyal de obediencia, ni apartantse pera qu'ell pogués passar, li digué aquestes superbíssimes paraules: — Si no per no rebaixar á la mía excelencia, te dilaceria. — Per hont espantantse lo treballat ase de la elevació del arrogant cavall, endressá als immortals Deus gravíssims clamors de aquéll. Seguís poch temps, que debilitantse lo cavall per la antiga vellesa, fou dedicat per lo senyor de aquéll al ofici de la agricultura, y treballant per los espayosos camps, fou vist del menyspreat Ase, lo qual admirat de la sua espantable deformitat, li digué en aquesta forma: — ¿Que te han profitat les xapades guarnicions, per les quals ab tant superbes paraules m'injuriaves? Tots exercím un mateix ofici, y en lloch de la daurada sella te veig la oprobiosa y esquinsada albarda. O com t'haguera olvidat aquell vulgar que diu: No hi ha cavall que flach rosí no torni. Tot estás circuhit de afliccions, miserable, per les quals te veig tant deforme, qu'estich duptant que tú síes.

Amonesta aquesta faula, que lo abundant rich, en los temps de la sua prosperitat, no deu menysprear al miserable pobre, perque si venen adversitats no sía afligit de aquéll ab oprobioses paraules. *No deu burlar lo rich del pobre.*

Medallas: Juli Sales.—Carme Rigau. —R. V. y C.—P. Felip.—Joan Gili.—Gil Lluch.—Ernest Batlle.—Antoni P. Rigau.—«Ventafochs».—Florenci Bassa y Rocas.—Joan Farré y Mateu.—Ernest Capdevila.—Antoli Boari.—Angel Alasá.—Ricart Fuster.—«Un marrech».—«Delicada».—Camilo Rodón.—Antoni Oliveras.—Joan Alavedra.—Joan Torruella.—Salvador Serra.—Cinto Tolrá.—Jaume Boixadera.—Pepet B. Bosch.—Josefina Ferrer.—R. Farré y Samsó.—Quimet Tolrá.—Joan de Sucre y Grau.—Jaume Segalés.—Ramon Nugué.—J. H. S.—J. Durán.—Joan Taxidó.—P. J. Alsina.—Ramon Queralt.—Ramon Colomé y Bou.—Sió Doria.—Gloria Bulbena.—«Un noy rossellonés».—Joseph Oliver.—Baldomer Patau.—Daniel Cardona.—Joseph Casadessús.—Tomaset Cermeño.—Joseph Balius.—Simón Cabot.—Enrich Domenech.—Sebastiá Pou.—Quimet.—Román Bastard.—Pepet Brú.—E. C. Homs.—Antoni Caminals.—Jaume Segalés.—Cassimir Roure.—Gabriel Freixa.—Ramon Portales.—Francisco Capmajor.—Ernest Majoral.—Pacianet Ripoll.—Constantí Fábregues.—Anita Jofre.—Valentí Castellvell.

Carbassas: Isidro Armenter.—Joaquim Payás.—Joseph Argimont.—Felip Casarramona.—Lluis Alvarez.—Felix Ametller.

En Pere Bulart, la poesia «Recort funest» es massa forta.—J. Armengol y Ballvé, ho arreglaré un xich.—Na Mercés Salada, gracias pel convit.—Lluis Domenech, pot enviar los altres dibuixos que diu.—Paquito Radrelava, s'ha d'escursar un bon xich.—Na María Tort, la segona pregunta es alusiva a un altre colega y no vull entrar en polémicas.—J. Durán, los dibuixos no están prou be.—Joan Miró, la poesía que me envía es una traducció del castellá.

Avís: Dech repetir una vegada més, que no publicaré trevalls copiats ni dibuixos calcats; tot ha de ser original del que ho envía, perque haveu de saber que hi ha lleys que castigan als que se apropian de las cosas dels altres. Val més poch y original que molt y copiat.

Imp. La Renaixensa, Xuclá, 13, baixos. — Barcelona

Ja que tant hi he trevallat
are no m'ho malmetéu,
o sinó demostraréu
que jamay m'heu estimat.